

Alpinistes, samurais

Bibiana Ballbé

Una setmana canalla

JUANJO SÁEZ
Te l'trobes cada dia a l'ARA, i el seu 'Arròs covat' ja va per la segona temporada.

'JOVELL' O 'VIEJOVEN'

Són les 11 h. És dissabte i fa un dia de vinyeta. Baixo Diagonal avall amb el Juanjo Sáez a la meva dreta. Trànsit, gentada, bicicletes: la vida passa a tocar a només uns metres! Ara un pas, ara un altre. Ara parlem d'això i després d'allò. Del més enllà i del més cap aquí. El Juanjo es queixa i jo ric: quin plom més entranyable! El Juanjo és un rondinaire impossible. Però és divertidíssim. Amb gargots infantils, personatges naïfs i textos amb molt mala bava, s'ha convertit en el creador d'un estil i d'una sèrie de culte, *Arròs covat*, que amb un Ondas a la butxaca torna al 33 amb una nova temporada. El Juanjo té 38 anys, però es resisteix a deixar anar l'adolescència. Potser com jo. El periodista i escriptor Miqui Otero s'ha inventat un concepte fenomenal per aquesta espècie: un *viejoven*. O un *jovell*. Un adolescent permanent que a la vegada és un nostàlgic prematur. Una espècie que no vol negociar amb el món adult, ni tampoc renunciar als drets i privilegis de l'adolescència.

FIL MUSICAL

Si el Juanjo no té pressa per arribar als llocs i no gaire sovint però gairebé sempre es perd, el Miqui va fletxat. Com la seva primera novel·la, *Hilo musical*. Una història trepidant que respira autenticitat i modernitat. Me la llegeixo d'una tirada, amb un llapis a la mà i un somriure a la boca. A *Hilo musical* hi

ha els ritus, les pèrdues, les disfresses i els descobriments de la vida adulta. I s'hi cola aquella nostàlgia del futur que sents per coses que saps que no faràs mai. Com ens agrada la joventut. És brutal! Abans l'objectiu era viure. Ara és viure jove. Acabarem trasplantant adolescències i fent transfusions d'absurditats. Carai amb la síndrome de la Barbie. El Miqui Otero té 30 anys i ho porta bé. Duen les males llangües que s'ha fet escriptor per poder ser "escriptor jove". I ell diu que potser als seixanta serà el *sexagenari* més jove que fa servir un caminador per caminar o l'increïble *breakdancer* de l'Imsero. Tot per no desfer-se de l'etiqueta "jove". Enginyós: i una manera bastant més digna de segrestar la joventut que recórrer als reflexos de color lila.

PRIMERES VEGADES

Una de les coses tristes de fer-se gran és que s'acaben les primeres vegades. Com diu el Miqui, arriba un moment en què l'únic que et queda fer per primer cop és morir-te. Ell ja no escriurà mai més el seu primer llibre. La part bona és que ja està preparant el segon: una versió actualitzada i desinfectada dels mites *Tria la teva aventura*. Li edita l'editor més jove del país: 28 anys i 15 títols. Us presento el Jan Martí (2), fundador de l'editorial Blackie Books. Coincideixo amb ell un dia estrany en un taxi gegant i ens retrobem uns dies més tard amb

una canya a la mà. Blackie Books fa llibres que emocionen. Agraden i no saps per què. Els vols i no entens per què. És per la història però també pel disseny, la tapa, el tacte i l'olfacte: un gust, en definitiva. El Jan és un editor curiosíssim: deixa els llibres a mitges, no els subratlla i en regala. A mi, em regala a pèl –sense paper, ni llaç– un recull de contes de Gianni Rodari. Un llibre fantàstic que em dispara els ulls en 50 direccions. En fulmino 30 si fa no fa la primera nit. El protagonista del primer conte té una escopeta que diu "pam". Històries per a nens, que llegendes d'adult guanyen.

SEMPRE JOVES

És curiós: de petits tenim pressa per llegir llibres d'adult i de grans tornem als llibres de contes. És com això que abans les nenes volien vestir com les mares i ara són les mares les que roben les faldilles a les filles. Sigui com sigui, amb arrugues o sense, la joventut sempre s'escapa. El Bernardo Cortés (3) –també conegut com a Palomino– és un vellet entranyable. Me'l trobo a ell, la seva guitarra, el seu micro de fira i el seu ampli de quincalla entre les taules de l'Escribà. Recita que recitaràs, canta que cantaràs. Quanta vida! 80 anys, i amb aquella alegria. Un grapat de batalletes i poemes recitats a tota velocitat en el mínim de temps possible. Un adéu-siau i una encaixada de mans. Em regala el seu últim disc: *Siempre jóvenes*.

Al carrer

En un bar del carrer Ve-neçuela, dos homes vestits amb granota prenen cigaló i copa a la barra, i conversen amb veu de cassalla, la nit de Reis:

–¿Ya has echado la carta a los Reyes?

–No. Yo lo mío lo pido al camello.

Al carrer de Sant Pau, una senyora, vestida amb un abric de pell noble, passa per davant d'una prostituta d'uns 50 anys a la porta d'un edifici que li diu:

–Abrigo de conejo, señora...

A un bar d'Ibarrekolanda, al País Basc, veient per la tele una notícia sobre caganers, un noi diu:

–Lo que me intriga es... ¿en qué o en quién se cagan tanto estos catalanes?

En un despatx del carrer Constitució, una dona comenta la feina que ha tingut a la cuina aquestes festes:

–La mare em va ajudar molt. Mentre ella va fer els canelons, jo vaig preparar la salsa mitjamel.

Frases sentides al carrer, seleccionades del fòrum 'Al carrer' d'Enric Gomà, amb 525 informants. Si us hi voleu inscriure, escriviu a alcarrer@alcarrer.cat